

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 719/2015
18.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Н.П. из С., село А., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из С., против туженог СЗ ТУР М. из С., предузетника Г.С. из С., чији је пуномоћник Д.И., адвокат из В.Х., ради утврђења постојања радног односа и исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2473/14 од 08.10.2014. године, у седници одржаној 18.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2473/14 од 08.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 524/13 од 07.05.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се према туженом утврди да је био у радном односу на неодређено време у периоду од 30.09.2010. године до 26.03.2012. године и да се тужени обавезе да за наведени период тужиоцу упише радни стаж у радну књижицу и уплати порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање на минималну зараду као основицу осигурања; ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и минималне зараде за период од 30.09.2010. године до 26.03.2012. године, плати 92.520,00 динара са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног месечног потраживања до исплате; ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 40.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2473/14 од 08.10.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Сурдулици П1 524/13 од 07.05.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу усменог договора обављао послове конобара код туженог за дневницу од 700 до 900 динара. Тужилац је ове послове обављао у периоду од 30.09.2010. године до 26.03.2012. године, без закљученог уговора о раду, а у том периоду тужилац је био пријављен на обавезно социјално осигурање код послодавца Д-К. ДОО из Б..

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да тужилац у спорном периоду није био у радном односу на неодређено време код туженог, те да тужени нема обавезу да за наведени период тужиоцу упише радни стаж у радну књижицу и уплати порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање на минималну зараду као основицу осигурања и исплати разлику између исплаћене и минималне зараде.

Закон о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05...54/09) у члану 32. став 1. прописује да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад, у писменом облику; а став 2. прописује да ако послодавац са запосленим не закључи уговор у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за примену одредбе члана 32. став 2. Закона о раду. Наиме, тужилац је у спорном периоду био пријављен на обавезно социјално осигурање код другог послодавца, тако да у тој ситуацији тужиочев рад код туженог има карактеристике рада ван радног односа. Како би рад без закљученог уговора о раду довео до заснивања радног односа на одређено време, потребно је да буду испуњени услови које би довели до примене правне фикције о постојању радног односа. Међутим, успостављени однос између тужиоца и туженог не испуњава ове услове обзиром да тужилац није имао одређено радно време, није била одређена месечна зарада, већ дневница, није био одређен број радних дана нити је на страни туженог постојала сагласност за успостављање радног односа на неодређено време. Обзиром да нису испуњени услови за утврђење да је тужилац у спорном периоду био у радном односу на неодређено време, тужени нема обавезу да за наведени период тужиоцу упише радни стаж у радну књижицу, уплати порезе и доприносе за обавезно

социјално осигурање на минималну зараду, као и да тужиоцу плати разлику између исплаћене и минималне зараде.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**